

Cám ơn số mệnh sắp đặt...

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Rồi sẽ qua hết, phải không?”)

Dù sau này có ra sao thì hai đứa vẫn thầm cảm ơn số mệnh đã sắp đặt chúng gần bên nhau.

- Đúng là con điên!

Hắn nói khi thấy con bé đi ngơ ngác trong sân trường. Quần áo theo một lối một cũ không lẫn vào ai, cũng bắt chước học đòi người ta đánh một đôi môi đỏ chót. Con bé là sinh viên năm nhất mới vào trường. Với cái cơ sở mới mở thêm trên Đà Lạt mộng mơ này, các sinh viên gần như biết hết mặt nhau khi chỉ có hai khóa với khoảng ba trăm sinh viên. Thế nên chẳng mất thêm bao nhiêu thời gian nữa để con bé gặp và quen với hắn.

- Như thằng hâm... - Con bé nói khẽ vào tai cô bạn mấy lời đó khi tình cờ đi chung với hắn trong đám bạn.

Vì hắn nói nhiều, mà nói toàn những thứ tào lao. Con bé thấy chướng mắt vô cùng.

Số mệnh luôn sắp đặt người này cạnh người kia một cách có lý do. Chẳng phải thích thú gì nhưng hắn hay đến chỗ con bé chơi, con bé đón nhận một cách tự nhiên nhưng chẳng phải là chào đón. Bởi lý do rất đơn giản, hắn đến để học chung với thằng bạn cùng lớp sát bên phòng con bé, rồi lờ qua tiếng lại, rồi thân nhau hơn.

- Ê này, sao em có thể khoác lên mình mấy bộ cánh này được vậy? Nó như của thập niên 70.

Con bé thấy quê nhẹ, nó chống chế:

- Em đi học chứ có phải đi diễn thời trang đâu.

- Em tô môi cứ như để đi đóng phim ma vậy.

- Em thấy mấy cô trên thảm đỏ đánh môi như vậy, báo chí khen lắm mà, anh đúng là đồ què mùa.

Hắn cũng chịu thua luôn con bé. Hắn biết con bé đang muốn lột xác để trở thành nàng công chúa như Lọ Lem. Chỉ có điều mắt thẩm mỹ của con bé có vấn đề. Từ năm cấp I đến hết cấp III, con bé chưa bao giờ nhận được một bức thư tình hay cái liếc trộm của bọn con trai. Nó tủi thân lắm, vậy nên nó quyết tâm lên đại học phải thay đổi mình. Ngày đầu tiên đi học, con bé thấy đám con gái hầu như đứa nào cũng trang điểm, xõa tóc, đi giày cao gót và những chiếc quần lưng cao ôm lấy dáng. Nó trầm trồ ngưỡng mộ, về nhà, nó gọi điện bắt mẹ nó gửi đồng quần jean cũ của mẹ, của dì nó lên, cả đôi giày có gót thô kịch mẹ nó xếp trong xó bấy lâu nay, thỏi son đậm màu của mẹ nó nữa, nó bắt mẹ gửi tất. Chẳng biết con gái muốn làm gì nhưng thứ không mặc được nữa đó mẹ nó đóng gói cho nó hết, vừa hay cũng đỡ chật nhà.

Nó vui vẻ thử đồ đồ đó, nhưng chiếc quần jean lưng cao, đôi giày cao gót, thỏi son màu đỏ chót mà nó rất hài lòng đó lại là thứ khiến nó xấu xí và què mùa hơn trong mắt mọi người. Nó vẫn không hay biết, vẫn vui vẻ, tự tin khoe hết bộ này tới bộ khác. Nó thường thấy người ta nhìn nó rất lâu, nó chắc mẩm chuyển này tha hồ anh chết với nó. Con bé tội nghiệp đâu biết rằng người ta coi nó như sinh vật lạ và quý.

May còn hắn là tốt với con bé, ban đầu cũng có chút kỳ thị, rồi sau đó hắn phát hiện ra con bé thật ngây thơ, trong sáng. Hắn bắt đầu góp ý một cách đầy tế nhị, rồi thường xuyên quăng vào mặt con bé mấy cuốn tạp chí thời trang hiện đại. Con bé cầm lấy nhưng thứ nó quan tâm là cách thức trình bày và kiểu chữ chứ không phải mấy bộ quần áo đó. Hắn ngán ngấm, con bé học đồ họa, nên tất nhiên quan tâm đến thiết kế tạp chí hơn thời trang rồi, nó coi với vẻ say sưa rồi thỉnh thoảng reo lên khe khẽ, đánh dấu lại khi thấy mấy kiểu chữ đặc biệt.

Cho coi tạp chí không hiệu quả, hắn lên mạng, tìm mấy xu hướng mới rồi gửi cho con bé, mong con bé để ý mà thay đổi mình trước khi nổi tiếng khắp thành phố. Con bé cũng xem, nhưng không hiểu dụng ý của hắn. Con bé còn lắc đầu nguây nguẩy khi hắn đề nghị thử một bộ quần áo kiểu khác. Con bé thấy kỳ cục chết đi được, mặc đồ kiểu này quen rồi. Nó cũng tự hài lòng khi đứng trước gương thì việc gì phải mất công thay đổi mình.

Một buổi sáng, hăn suýt chết ngất khi thấy con bé xõa tóc. Mái tóc dài tới tận đầu gối mà trước nay con bé chỉ búi lên cao nên không ai biết, nó đòi xõa tóc đi học cho giống các bạn nhưng quả thật mái tóc quá dài, lại không thẳng tự nhiên do búi nhiều trông nhỏ chẳng khác gì mấy con ma nữ trong phim kinh dị. Hăn-băng tất cả sự chân thành, năn nỉ nhỏ đừng làm điều đó. Hăn biết con bé dễ bị tổn thương nên không dám chê thẳng mặt, hăn nhớ lại và vẽ ra các câu chuyện có mấy người buôn tóc hay chạy theo rồi cắt trộm đi mái tóc dài của các cô gái. Con bé hãi hùng đành quăn tóc lên, nó quý tóc hơn vàng nữa nên không dám manh động.

Cứ như thế, từng ngày, từng chút một, hăn phát hiện ra mình không thể xa con bé được, hăn chuyển trọ tới sát đó luôn. Một con nhóc quê mùa, không hiểu biết nhiều lại khiến một thằng khá ổn về mọi mặt như hăn phải nhớ nhung. Có lẽ vì con bé quá ngây thơ, hăn muốn bảo vệ con bé.

Hăn quyết định đi làm thêm để thay đổi chút gì đó, nếu con bé nhất quyết bảo thủ thì hăn sẽ lôi con bé ra. Ngày ngày chứng kiến cảnh người ta cười vào mặt con bé hăn không đành lòng. Tháng lương đầu tiên, hăn tặng con bé một bộ váy với hai cái quần jean, con bé ngạc nhiên vô cùng. Hăn nói là quà của anh trai cho em gái. Con bé không có anh trai nên vui lắm. Nó giật rồi ủi tất cả đồ mới treo lên, không dám mặc vì sợ cũ, sợ hỏng món quà đầu tiên trong đời.

Tháng lương thứ hai hăn chi mạnh tay hơn khi kéo con bé ra tiệm làm lại tóc, con bé giãy giụa khóc nức nở nhưng hăn hứa không cắt ngắn đi. Kết quả một mái tóc mới ngang thắt lưng, gợn sóng chút xịu ở đuôi khiến con bé như thiên thần chứ không phải ma nữ nữa. Hăn vút luôn cây son già nua của con bé, dúi vào tay nhỏ mấy thỏi son hồng hồng, xinh xinh. Đôi giày thô kệch cũng bị thay thế bởi đôi hài trắng lộng lẫy như của công chúa.

Con bé lại cất hết những thứ ấy vào tủ, vì sợ cũ, sợ hỏng. Hăn tức điên với đứa con gái nhà quê này. Nhưng hăn không thay đổi được nhỏ.

Buổi vũ hội diễn ra vào cuối tuần, hăn thì đổ bệnh vào ngày thứ sáu, hăn gọi nhỏ qua phòng thì thảo, bắt nhỏ hứa phải mặc cái váy hăn tặng, đi đôi hài trắng, xõa tóc và dùng chút son hồng khi đi dự vũ hội. Thấy hăn đang ốm, con bé đành đồng ý để chiều lòng hăn.

Con bé đến đó với bao sự ngỡ ngàng của mọi người, nếu con bé không cất lên lời chào chắc mọi người còn tưởng nó từ đâu tới. Đám con trai bắt đầu quan tâm tới con bé hơn, đám con gái thì có những ánh mắt ghen tị, ghét bỏ.

Cuối ngày, con bé hồ hởi chạy về nhà khoe tíu tít với hân nó được săn đón, được tặng bốc như thế nào. Thấy mắt con bé hoa lên, tay chân múa loạn xì ngầu hân cũng thấy vui. Con bé đúng là thật rạng rỡ trong diện mạo mới này, hân tự hào vì là người đầu tiên phát hiện ra.

Hôm sau, con bé chạy về nhà với vẻ mặt khác, còn hào hứng hơn vẻ mặt tối qua, nó khoe nó có người yêu rồi. Hân bất ngờ suýt té xuống giường:

- Khi nào? Ai?

- Dạ, mới sáng nay, anh ấy là hot boy lớp Kiến trúc.

- Thăng Gia Ân à?

- Dạ. Ảnh nói ảnh yêu em ngay từ cái nhìn đầu tiên nhưng hôm nay mới dám lấy hết động lực để tỏ tình.

- Cái thằng chết giẫm, nó lừa em đó.

- Không có đâu, ảnh còn tặng em chiếc kẹp nơ này nữa nè, ảnh nói ảnh mua lâu rồi mà không dám đưa.

- Em tin à?

- Dạ.

- Em đồng ý rồi à?

- Dạ.

“Thế còn anh thì sao?” Hân định hỏi câu đó nhưng bỗng im lặng, thế là rõ ràng con bé coi hân như anh trai rồi. Hân quay mặt vào trong kéo chăn che kín đầu. Có cái gì đó khó chịu, bứt rứt vô cùng đang diễn ra trong hân. Không những điên đầu mà bụng hân cũng sôi lên vì tức tối. Hân quá yên tâm với con bé mà không để ý rằng nhỏ cũng sẽ bị chú ý nếu có nhan sắc. Con bé như chú

chim non hót líu lo chạy đi nấu cháo cho hăn. Con bé nào biết thứ tình cảm của hăn dành cho nó không đơn thuần chỉ là anh em.

Những ngày sau đó, điện thoại con bé reo liên tục, nó tốn nhiều tiền hơn cho những tin nhắn và những cú điện thoại mùi mẫn. Con bé như đang sống trong thứ tình yêu màu hồng mà nó vẫn hay mơ. Rồi nó cũng có cuộc hẹn đầu tiên với một thằng con trai trong đời. Hăn khó chịu ra mặt khi con bé cứ ngăm ngúa trước gương hàng giờ đồng hồ rồi quay qua hỏi hăn những câu vô nghĩa.

- Này, ở nhà đi, nhìn em xấu lắm.

- Dạ? Em xấu... - Con bé tắt ngúm nụ cười nhìn hăn ngạc nhiên.

- Ờ, em mặc bộ quần áo đó chẳng đẹp xịu nào.

- Vậy sao?

Con bé tiu ngriu xì mặt xuống, nhưng muốn đi chơi nên con bé vẫn quyết tâm đi cho dù hăn bóng gió ngăn cản. Con bé đâu đủ thông minh để nhận ra hăn muốn gì, nó tưởng nó xấu thật. Do vậy mà con bé càng tin tưởng hơn vào thứ tình yêu này vì theo lời nó kể thì cái cậu Gia Ân không hề chê nó, còn khen nó xinh như thiên thần.

- Anh ấy không quan trọng vẻ bề ngoài của em, anh ấy nói vậy.

- Em cứ đi tin mấy thằng lẻo mép ấy làm gì?

- Không phải đâu, anh ấy nói anh ấy nói chuyện dở lắm.

- Sao cái gì thằng đó nói em cũng tin vậy.

- Dạ, vì anh ấy nói là khi yêu phải tin tưởng lẫn nhau.

Hăn bỗng giật mình chợt dạ. Con bé quá thật thà, còn Gia Ân thì thật sành sỏi, hăn sợ nếu con bé còn tiếp tục qua lại với gã này, con bé sẽ mất đi sự ngây thơ sớm thôi. Nhưng hăn không biết phải làm sao để kéo con bé ra. Con bé có vẻ tôn thờ thứ tình yêu đẹp đẽ này lắm. Rồi hăn tự cho hăn có quyền làm phụ huynh của con bé, mọi hoạt động của con bé có dính dáng tới đám

con trai và nhất là Gia Ân hẳn luôn quản rất chặt. Con bé đồng ý cho hẳn làm vậy vì nó thấy không ảnh hưởng gì nhiều tới cuộc sống của mình, hơn nữa nó còn được đám con gái trong lớp tỏ ra thân thiết hơn vì muốn nó mai mối cho ông “anh trai” cuốn hút. Vài ngày sau, con bé lại kiêu ngạo thơ khó chịu đó nói với hẳn:

- Anh không cần đi chơi chung với tụi em nữa đâu.

- Tại sao? Anh là anh trai, anh phải bảo vệ cho em chứ.

- Gia Ân nói anh làm chúng em mất tự nhiên.

- Anh thấy có phải thế đâu, em cũng thoải mái hơn khi có anh bên cạnh còn gì.

- Dạ, vấn đề là ở Gia Ân thôi, anh ấy nói nếu anh còn đi chung, anh sẽ chia tay em.

- Tốt quá.

- Nhưng em không muốn chia tay. Anh ấy là mối tình đầu của em, em chỉ muốn cưới anh ấy thôi.

“Con ngốc”. Hẳn thầm nghĩ, đúng là con gái ngây thơ quá cũng không phải là điều tốt. Không biết ba mẹ con bé nghĩ sao mà dám cho nó đi học một mình xa nhà. Gia Ân nhất quyết muốn đi riêng với con bé để tình cảm của hai đứa tiến xa hơn, hẳn không tin tưởng thẳng này, nhưng hẳn cũng không muốn làm con bé bị tổn thương. Đi chung không ổn mà thả con bé ra, lỡ có chuyện gì hẳn sẽ ân hận cả đời. Hẳn ngẫm kỹ rồi quyết định nhờ Thy, cô bé học cùng lớp, cô bé vốn từng quen Gia Ân một thời gian, sau đó hai đứa chia tay vì có xích mích gì đó, hẳn hy vọng cô đã thông tư tưởng cho con bé. Thy gật đầu cái rụp, chỉ yêu cầu một suất nem nướng, một ly sữa nóng với hai bữa ăn sáng.

Sự xuất hiện của Thy càng làm Gia Ân khó chịu hơn nữa. Cậu nhanh chóng kết thúc buổi hẹn và thầm thì gì đó vào tai con bé trước khi con bé vào nhà. Con bé phụng phịu nói với Thy:

- Gia Ân nói chị đang cố ý níu kéo anh ấy, chị định phá vỡ mối quan hệ của bọn em phải không?

- Ủ. – Thy trả lời không chút do dự.

- Sao chị lại làm thế? Em đâu có làm gì để chị buồn đâu. – Con bé kéo cái giọng dài lê thê ra vẻ thiếu não lẫn.

- À, tại vì chị vẫn yêu anh ấy, nếu không có sự xuất hiện của em thì bọn chị vẫn đang bên nhau đấy.

- Nhưng anh ấy nói hai người chia tay nhau lâu rồi mà.

- Anh ta lừa em thôi.

Con bé buồn rười rượi trở về phòng đóng cửa, chắc nó suy nghĩ ghê lắm. Hăn giờ mới hỏi Thy:

- Hai đứa bay chia tay lâu rồi mà, đâu có dính dáng gì tới con bé đâu, nói vậy tội nó.

- Cậu ngốc lắm, bản tính con bé vốn lương thiện, tớ phải đánh vào điểm yếu đó thì con bé mới chịu buông. Mình mà làm gì mạnh động con bé lại nhiễm tiểu thuyết cố giữ chặt lấy tình yêu của nó thì phản tác dụng đấy.

- Nhưng tớ thấy tự nhiên chia cắt hai đứa, tội mình có ác quá không? Biết đâu hai đứa thương nhau thật lòng.

- Một ông quá, sợ ác, sợ thiếu quân tử thì đứng ra cạnh tranh công bằng đi kìa.

Hăn nào đủ dũng khí để làm việc đó. Con bé đã gài chế độ anh trai cho hăn rồi, mọi lời nói, thái độ của hăn con bé đều quy vào chương trình anh trai. Hăn lại là đứa không giỏi nói, không dám thừa nhận tình cảm của mình với con bé. Được cái con nhỏ cũng vô tư nên thành ra hai đứa thật vô duyên khi đối xử với nhau.

Cả tuần mưa liên tục, hăn ở nhà lòng dạ cũng nào nuốt theo con bé. Nghe nói tối nay con bé lại hẹn hò với Gia Ân, hình như là ra mắt với đám bạn của gã.

Con bé chào hấn một cái rồi chạy ù đi, hấn còn chưa kịp nhào người từ trong phòng tắm ra dặn con bé phải cẩn thận giữ mình.

Tối hôm đó con bé về với một khuôn mặt khác, không phải là rữ rượi nhưng không vui như vẻ bình thường của nó. Nó bước vào nhà là kéo ghế ngồi ngay ra. Hấn hoảng hốt sờ trán con bé, nhiệt độ vẫn bình thường. Linh cảm tới chuyện tồi tệ, hấn cuống quýt hỏi con bé:

- Nó làm gì em hả?

- Bọn em chia tay rồi.

- T...tại sao?

- Ảnh cứ bắt em về nhà thay quần áo, trong khi em đã giải thích là trời mưa, quần áo đẹp của em chưa kịp khô. Anh ta nói em làm xấu mặt anh ta, xong rồi anh ta nói nếu em không chịu thay đổi trang phục thì chia tay. Em làm gì còn quần áo đẹp mà thay nữa nên em đồng ý luôn.

Hấn quan sát thấy nét mặt con bé rất điềm tĩnh. Đúng là con bé hôm nay đã trở về phong cách gái quê nửa mùa hồi nào. Hấn phì cười, nếu con bé xuất hiện trước mặt đám bạn Gia Ân thì phải nói cậu công tử ăn chơi kia phải muối mặt tới cỡ nào. Cái hấn ngạc nhiên là con bé chẳng tỏ vẻ buồn hay đau khổ gì khi chia tay “mối tình đầu”. Nó ngồi ngây ra thêm lát nữa rồi xin phép về phòng. Chẳng cần biết con bé đang nghĩ gì, hấn mừng thầm trong bụng vì không phải hấn gián tiếp phá vỡ chuyện tình đó. Con bé không cần an ủi nên hấn cũng không cần giả tạo thương tiếc giùm làm gì.

Hôm sau, mọi hoạt động của con bé vẫn diễn ra bình thường, chỉ có điều trên gương mặt nó vẫn thoáng chút buồn. Hấn im lặng quan sát mọi động thái của con bé, nghĩ có nên nhân cơ hội này làm chỗ dựa vững chắc cho nó luôn không. Hấn chần chừ mãi, nôi cá cháy khét hồi nào không hay. Con bé phải tắt bếp, lay mãi hấn mới chịu tỉnh.

- Anh bệnh ở đâu hả?

- O, có đâu.

- Sao anh thần thờ vậy?

- Anh...có hả?

Con bé chép miệng rồi bưng nồi cá ra ngoài cho đỡ mùi.

- Sao em không khóc?

- Sao em phải khóc?

- Vì bị chia tay. Anh tưởng em sẽ sống không nổi vì thiếu gã đó chứ.

- Em cũng định khóc rồi, nhưng tại vì anh ta không xứng với em.

“Hả? Con bé này trở nên kiêu ngạo từ khi nào vậy?” Hấn nghĩ. Im lặng một lát, con bé nói tiếp:

- Hóa ra anh ta yêu em vì cái vẻ bề ngoài, em chỉ cần trở về là em như trước anh ta đối với em khác liền.

Hấn như không tin vào tai mình, con bé có thể hiểu được vấn đề nhanh vậy sao? Trước đây hẳn có nói gì nó cũng đâu chịu tin. Nó vẫn tự tin vào tình cảm của thằng kia. Nhưng ít ra khi hiểu được vấn đề con bé nên khóc lóc một xíu để chứng tỏ tình cảm với thằng đó chứ. Mắt con bé vẫn rảo hoảnh. Cuối ngày, con bé ngồi bên cạnh hẳn tỉ tê:

- Em không buồn lắm anh ạ, chỉ hơi thất vọng chút thôi. Chắc em chưa yêu sâu sắc. Thấy người ta tỏ tình, em mừng quá nhận lời đại mà không tìm hiểu kỹ càng. Em thấy mình trẻ con quá.

“Đúng là quá trẻ con luôn.” Hấn nghĩ thầm. Nhưng cảm ơn số phận cho con bé có một mối tình chóng vánh như thế này, để con bé có thể trưởng thành hơn, biết suy nghĩ, biết đắn đo lựa chọn hơn. Thế là hẳn khá yên tâm rồi, chắc chắn những lần sau con bé sẽ cẩn thận, không vội vàng ẩu nữa, còn hẳn thì ung dung thể hiện những điểm tốt của mình. Hấn tránh hấp tấp, phải tấn công con bé nhẹ nhàng, từng chút một mới mong con bé tin tưởng. Cái mác anh trai vẫn khó rũ bỏ lắm.

Rồi dãy trọ hẳn có thêm người mới, một cô bé xinh xắn tên Kim An học cùng

trường, trước đây hần cũng đã gặp cô bé mấy lần, cô bé học cùng ngành nhưng dưới hần một khóa. Vậy nên cả hai nhanh chóng thân thiết với nhau. Kim An có bài tập gì khó đều nhờ hần giảng giúp rồi sau đó trả ơn hần bằng những món ăn nhỏ tự nấu. Hần quả rất thích những món này, thậm chí còn có ý định góp gạo nhờ Kim An nấu cho mình mỗi ngày, nhưng ngại quá nên thôi.

Con bé hồi đầu cũng vui vẻ với cô bạn cùng tuổi, rồi không hiểu vì sao nó thấy ảm ức gì đó, mỗi khi thấy hần và Kim An chụm đầu vào nhau giải bài tập nó lại bỏ về phòng không thèm chào. Từ một con bé vô tư, hay cười, nó trở nên lầm lì, ít nói mà chính nó cũng không hiểu nguyên nhân từ đâu. Con bé lúc nào cũng cảm thấy bức bối trong người, nghe nhạc, đọc truyện tranh cũng không giúp nó cảm thấy bớt căng thẳng hơn. Nó thậm chí nổi điên với cả hần vì lí do chẳng ra làm sao. Hần thì nghe mấy đứa phòng bên nói con bé chắc đang tới tuổi dậy thì nên tâm tính thay đổi. Hần ngạc nhiên, 18, 19 tuổi rồi còn dậy thì gì nữa. Hần có biết đâu là con bé đang dần cảm thấy hần không giống một ông anh trai.

Từ khi nào con bé nhận ra một đứa có vẻ bề ngoài như thẳng đờ lại là người kỹ tính, nguyên tắc trong mọi việc. Một đứa luôn tỏ ra xao nhãng, ham chơi lại là người cầu toàn, luôn cố gắng đạt kết quả tốt trong mọi môn học, mọi lĩnh vực. Về bên ngoài và bên trong của hần chẳng ăn nhập tẹo nào. Hần là mẫu người bất kỳ ai cũng có thể tin tưởng, dựa dẫm được nhưng giờ nó cảm thấy bất an quá, bởi cái cô Kim An là người tinh tế hơn nên mau chóng nhận ra điều này sớm hơn con bé. Con bé cắn nát móng tay khi thấy mình thua thiệt đủ đường. Kim An khéo léo, dễ thương, nấu ăn ngon lại còn nói chuyện rất hợp với hần nữa. Cứ mỗi lần nhắc tới Kim An, ánh mắt hần thường ánh lên sự khâm phục, ngưỡng mộ, con bé tức điên lên mất. Nó lao vào học cho giỏi, rồi lục tìm các công thức nấu ăn trên mạng, tìm kiếm những bài viết chỉ cách giúp giao tiếp tốt, nó còn thường chỉnh lại trang phục cho mình chần chừ hơn nữa. Con bé nhất quyết không để Kim An vượt mặt mình.

Cứ thế, con bé ngầm tạo ra một cuộc chạy đua giữa hai đứa, nó không hề biết người mà hần quan tâm hơn chính là mình. Phải, vì con bé vốn ngốc nghếch. Một bữa, Kim An bị cảm, thấy hần sốt sắng mua thuốc, nấu cháo cho cô bé, con bé bỗng thấy ruột gan mình như sôi lên trong bụng. Con bé không để hần chăm sóc Kim An, lấy lí do nam nữ gần gũi quá không nên, nó cố gắng đối

xử nhẹ nhàng, chăm sóc ân cần cho cô bạn để hẵn yên tâm giao việc cho nó.

Đình điểm hơn, trong lễ hội trường, cả hai cùng tham gia một tiết mục kịch. Kim An đóng vai công chúa, hẵn đóng vai kỵ sĩ, cả hai có những cảnh diễn rất mùi mẫn và tình tứ. Con bé không thể kìm lòng được, nó chạy thẳng về nhà, bỏ ngang buổi lễ dở dang, vùi đầu vào chăn rấm rứt khóc. Con bé phát hiện ra hình như nó đang ghen, nhưng ghen vì cái gì chứ? Nó đâu có quyền gì để ghen. Nó khóc vì nó lo sợ, nó sợ thứ bấy lâu nay của nó rơi vào tay người khác. Nó loay hoay không biết phải làm thế nào. Khóc xong con bé mồi mắt lăn ra ngủ, nó vẫn còn là trẻ con mà. Điện thoại nó rung lên nhiều hồi, nó vẫn ngủ ngon.

Con bé tự thu mình vào cái vỏ ốc, không muốn có bất kỳ mối quan hệ nào với hẵn. Nó hành động lạ đến mức chẳng ai hiểu được. Hẵn đâm nghi đúng là con bé đang tới tuổi dậy thì thật. Cửa phòng con bé cứ đóng im, họa hoằn lắm mới thấy nó lộ đầu ra, không phải là đi học cũng chỉ là đi chợ, nó cũng chẳng thiết nấu nướng, toàn mua đồ ăn sẵn với trái cây. Hẵn thấy con bé bỗng sao lạ lùng thì lo lắng nhưng gọi cửa nó không mở, nhắn tin cũng không thấy trả lời. Con bé khó chịu đến mức khiến hẵn chỉ muốn lôi ra khỏi phòng hỏi cho ra nhẽ. Con bé thuộc loại bướng, mỗi khi nhất quyết làm gì thì đồ ai ngăn được, tin nhắn “Em không muốn nhìn thấy mặt anh nữa” của con bé khiến hẵn như bị ong đốt trong lồng ngực. Hẵn trở nên dữ dằn, đập cửa phòng con bé rầm rầm, tưởng chừng như nếu con bé không chịu mở cửa thì hẵn sẽ phá nát luôn cánh cửa đó.

- Anh ồn quá! – Con bé cáu.

- Mấy bữa nay em bị quái gì vậy? Em làm anh khó chịu lắm biết không?

- Anh mới là người làm em khó chịu. – Con bé lăm lét sau cánh cửa.

- Nói đi! Anh làm gì khiến em giận nào!

- Anh...chẳng làm gì cả. – Con bé không biết mình nên chọn lý do nào, chẳng lẽ lại nói toạc ra là nó đang ghen, vậy thì xấu hổ chết mất.

- Em như bà già gai vậy.

- Em biết ngay mà, anh chẳng bao giờ thấy em đáng yêu. – Con bé mếu máo.

Thế là con bé tự cho phép mình được suy sụp một lần nữa. Hai đứa cứ như đang chơi trò trốn tìm, không ai đủ tinh tế để nhận ra đối phương nghĩ gì về mình. Thế rồi hè đến, con bé phải về nhà, mà chuyện của hai đứa vẫn không có gì khác hơn. Dãy trọ mở tiệc chia tay khá lớn, con bé uể oải tham gia. Hai tháng hè dai dẳng, nó không biết nó phải làm gì khi bên cạnh không có hân. Ở thì nó vẫn sống tốt, vẫn giúp ba mẹ được khối việc nhưng chắc rất tẻ nhạt. Hân thì nghĩ thoáng hơn, hè chắc hân sẽ ở lại đây vừa đi học thêm anh văn buổi tối, vừa làm thêm ban ngày. Con bé nghe đâu Kim An cũng ở lại. “Được rồi, hai người cứ ở lại với nhau đi!” Con bé thấy hậm hực trong lòng. Nó ghen tị với Kim An quá, mà nó thì không được ba mẹ cho ở lại.

Tối trước khi về, con bé trần trọc không ngủ được, nó vẽ ra đủ thứ chuyện sẽ xảy ra với hân và Kim An khi nó vắng mặt. Mới nghĩ tới viễn cảnh cả dãy trọ chỉ còn hai phòng đó con bé đã thấy nôn nao trong người rồi, mà nó thì không có cách gì thay đổi chuyện này. Con bé vùng dậy ra ngoài hít thở chút không khí trong lành. Trời Đà Lạt vẫn lạnh căm căm dù đã chuyển hè.

- Sao không ngủ đi hả nhóc? - Hân bỗng xuất hiện sau lưng khiến con bé giật cả mình.

- Chẳng liên quan tới anh. – Con bé vẫn giọng điệu hờn dỗi.

- Nhớ mẹ hả? Mai là được gặp rồi mà.

- Anh đừng có lúc nào cũng nghĩ em là trẻ con như thế.

Hân thấy con bé có vẻ cáu thật, hân thôi không dám thả lời bông đùa nữa, hân ngồi xuống bên cạnh nó. Con bé vẫn cúi gằm mặt. Sau một hồi im lặng, thấm đủ cái lạnh của đêm, hân mới nói:

- Về, rồi tranh thủ lên sớm với anh. – Những lời đó phải cố gắng lắm hân mới đẩy ra khỏi cổ họng, hình như nó khó nói lắm thì phải.

Con bé ngạc nhiên nhìn hân:

- Sao lại nói như vậy với em?

- Thì anh ở trên đây một mình, không có ai chơi cùng, buồn chứ sao.

- Kim An ở lại đây với anh rồi còn gì.

- Nhưng...anh thích chơi với em hơn.

Có cái gì đó vỡ òa trong con bé, chẳng cần biết hẳn đang nói thật hay đùa con bé thấy lòng nhẹ nhõm hơn. Nhưng suốt một thời gian dài tiếp xúc với nhiều loại người, con bé bỗng đa nghi hơn.

- Em thấy anh thân với An lắm, hai người như một đôi, thỉnh thoảng mới thấy ngó qua em, vậy mà giờ anh nói vậy.

- Anh coi con bé như em gái thôi.

- Lại là em gái nữa à? – Con bé thở dài toan bước vào nhà thì hẳn kéo nó lại.

- Về nhà rồi, ai đem trầu cau tới đừng nhận nha, siêng nhắn tin với anh một chút.

Con bé ngờ ra không hiểu dụng ý câu nói của hẳn, hẳn lấy trong túi quần ra một chiếc D-com đưa cho con bé.

- Thỉnh thoảng mở máy tính lên cho anh nhìn thấy mặt em.

Ờ, hẳn cũng biết nghĩ đó chứ, nhà con bé trong vùng sâu, không có mạng để kết nối, chiếc D-com này hẳn định đưa hồi Tết nhưng không biết lấy lý do gì nên giờ mới đưa, hẳn muốn theo dõi con bé hàng ngày, xem con bé thay đổi như thế nào. Con bé cầm lấy, vẫn còn hoang mang lắm.

- Nhớ nhe! Về nhà đừng có vội nhận lời ai hết.

Một đêm thức trắng không ngủ được, con bé xâu chuỗi các sự việc giữa hai đứa từ trước tới nay, những hành động nhỏ bé của hẳn đối với nó, rồi cả mấy lời chia tay đây ẩn ý đó nữa. Con bé thầm hiểu ra hẳn hình như hẳn cũng có thích mình, một chút niềm tin nhỏ nhoi đó khiến con bé cười rúc rích vì hạnh phúc. Nó thấy nó lớn thật rồi, nó biết suy nghĩ hơn hẳn hồi đầu năm học. Mùa hè năm nay thật dài nhưng có ý nghĩa từng phút với nó, nó sẽ cố gắng giúp ba mẹ thật nhiều việc rồi lên thật sớm với hẳn khi học kỳ sau bắt đầu. Con bé tự

nhủ mình phải thật thông minh để hẳn có thể nhận ra tình cảm của nó, để hai đứa không chơi trò mèo vờn chuột nữa.

Mùa hè của hai đứa không có nhau nhưng thật ngọt ngào bởi những tin nhắn có phần quan tâm nhau hơn, những buổi tối nhận được lời chúc ngủ ngon, rồi sáng hôm sau dậy sớm nhưng đã nhận được lời chúc ngày mới tốt lành từ khi nào. Hạnh phúc chỉ đơn giản thế thôi.

Rồi một ngày kia, khi con bé đang nghỉ trưa trên đồi cùng bầy dê, bỗng thấy một hơi thở ấm áp quen thuộc bên má, mở mắt ra, nó thấy trước mặt là một nụ cười đã in sâu trong mọi giấc mơ của nó. Chẳng cần biết ngày mai ra sao, tương lai tốt đẹp như thế nào nhưng hiện tại, ngay giờ phút này đây, hai đứa trẻ ấy đang nắm tay nhau đi trên đồi cỏ bát ngát với những âm thanh của rừng núi như chúc phúc cho đôi trẻ.

Hiền Nhơn Võ